

Arrest

nr. 152 205 van 10 september 2015
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op: *“Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet”*.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 10 juni 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoekster richt op 16 juni 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 augustus 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij blijft erbij dat zij wel degelijk ten laste is van haar moeder, rekening houdend met enkele bedragen: een totaal bedrag van 3485€; minimumloon in Marokko bedraagt 180€ /mnd; een werkelijk gestort bedrag van 85€ / mnd en een dak boven haar hoofd, waarvoor dus niet gezorgd diende worden. De verzoekende partij meent aldus dat de verwerende partij de noodzaak van inkomsten verkeerd beoordeeld heeft. Er bestaat bijgevolg aanleiding om bestreden beslissing te annuleren. De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen.”*

1.5. De Raad merkt op dat verzoekster goochelt met bedragen. In het verzoekschrift spreekt zij van een bedrag van 125 euro per maand, terwijl zij het ter terechtzitting dan weer heeft over een bedrag van 85 euro per maand. De Raad komt echter na berekening uit op een bedrag van ongeveer 65 euro indien men het bedrag van het attest van *“Money International”*, zijnde 3485 euro, deelt door het aantal maanden waarop het betrekking heeft, zijnde 53 maanden. Wat er ook van zij, verzoeksters betoog doet geen afbreuk aan de inhoud van de beschikking, waar deze stelt dat het de Raad niet kennelijk onredelijk voorkomt dat de stortingen als onregelmatig en beperkt werden bestempeld en daardoor niet in aanmerking werden genomen. De beschikking stelt namelijk: *“Het door verzoekster bij haar verzoekschrift neergelegde attest van “Moneytrans” (stuk 2), waarmee zij wil aantonen dat haar moeder regelmatig financiële middelen naar verzoekster stuurde, werd echter niet neergelegd bij haar aanvraag, zo blijkt uit het administratief dossier. Het kan de verwerende partij zodoende niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden, nu zij enkel op de hoogte werd gesteld van het attest van “Money International”, waarop een totaalbedrag van 3485 euro wordt vermeld voor de periode van maart 2010 – juli 2014 en van de “déclaration sur l'honneur”. Uit het attest van “Money International” blijkt dat verzoekster voor de periode van maart 2010 tot juli 2014 in totaal 13 stortingen heeft ontvangen. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat uit dit attest blijkt dat de stortingen beperkt zijn. Uit het attest blijkt voorts dat er stortingen werden gedaan in de maanden maart, november en december van 2010; februari en mei van 2011; augustus en oktober van 2012; maart en oktober van 2013 en tenslotte maart, juni en juli van 2014. Gelet op deze gegevens, komt het de Raad evenmin kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat uit het attest blijkt dat de stortingen onregelmatig zijn.”* Waar verzoekster nog opwerpt dat zij in Marokko een dak boven haar hoofd had, wordt opgemerkt dat dit een element is dat niet in het verzoekschrift werd opgeworpen. De Raad herhaalt in deze dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift te remediëren. De inhoud van de beschikking blijft overeind.

1.6. Het eerste en enig middel is ongegrond.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA